

Kristína Ježovičová

Nelám
mi dušu

VENUS
PRES

Kristína Ježovičová

Nelám
mi dušu

Kristína Ježovičová: Nelám mi dušu
Vydanie prvé
Copyright © 2025 Kristína Ježovičová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2025 ako svoju 31. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Grafika: Freepik.com
Oriezka: Čiastočne vytvorená AI
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-25-1
ISBN PDF: 978-80-69085-26-8
ISBN EPUB: 978-80-69085-27-5
ISBN MOBI: 978-80-69085-28-2

VENUPRESS
Bratislava 2025

*Túto knihu venujem tým, ktorí sa neboja otvoriť
svoje srdce aj v najtemnejších chvíľach. Verím, že vám
príbeh dá nádej a povzbudenie v hľadaní šťastia.*

*Znovu prichádza dážď,
prší v mojej hlave ako tragédia,
trhá ma na kusy ako nová emócia.
Chcem dýchať v otvorenom vetre,
chcem sa bozkávať, ako to robia milenci,
chcem sa potápať v tvojom oceáne.
Prší ten pocit aj v tebe?*

Eurythmics, Here Comes The Rain Again

PROLÓG

Akoby temnota získala nový význam.

Prišla sem tanečnica s takými peknými nohami, že by sa na ne dal vyvesiť nápis *Vstup iba na vlastné riziko, ktoré by som ochotne podstúpil. Vidíš tie trtkavé oči?* (Správa jedného nadržanca z produkcie, ktorú poslal kamošovi. Pod ňou fotka účastníčky, ktorú zhotovil pri zápise a odovzdávaní čísla.)

„Okíčko, dievčatko, je čas pre našu tanečnú hviezdu vyjsť na javisko a zistiť, či dokážeš bojovať s gravitáciou oveľa štýlovejšie ako ja, keď som sa dnes ráno pokúšala natiahnuť si ponožku postojacky.“

Strhnem sa, pohľad mi automaticky pristane na jej chodidlách v šľapkách. Ponožku má iba na pravej nohe.

„Nemáte...“

„Veď práve. Druhá letela po páde na zadok do kúta. Jedna prehraná bitka, nie celá vojna,“ žmurkne.

Pokus členky štábu rozveseliť ma pred vystúpením vyšiel. Alebo je vážne taká uletená?

Pobavene pokrútim hlavou a s vystretými plecami nasledujem ženu so slúchadlami na ušiach. Niečo hovorí do mikrofónu, zrejme komunikuje s réžiou.

„Si na rade,“ zašepkám sama pre seba niečie slová. Čím viac sa blížíme k moderátorom v zákulisí, tým

viac mi však hlas v hlave nahovára, že sa idem zosmiešniť a nie zažiariť, ako som si to kedysi vysnívala a zidealizovala.

Rozhovor s moderátormi prebehne pod akýmsi závojom hmly. Sústredím sa na kroky, ktoré sa mi zatiaľ premietajú iba v hlave. Tam vyzerajú dokonalo a premyslene, ale čo ak som si svoj úchvatný tanečný talent len vyfantazírovala?

Ako však prechádzam na javisko, vystriem sa. Aj hrané sebavedomie je sebavedomie. Pohľad na ľudí v porote a v hľadisku mi spôsobuje trému, ktorá mi do tela vysielala signály, že im musím ukázať to najlepšie zo seba. A keď aj nie, pôjde o jednu prehranú bitku, nie celú vojnu, zopakujem si v duchu slová ženy s jednou ponožkou.

„Ako sa voláš?“ spýta sa ma jeden známy herec.

„Dafné a mám šesťnásť rokov.“

„Zaujímavé meno. Študuješ?“

Pousmejem sa. „Občas.“ Moja odpoveď vyvolá vlnu smiechu. Jediné slovo.

„Neviem ako u vás, ale za mňa už postupuje,“ poznamená istý producent. Jeho krivý úsmev a pohľad zaveseňný na mojom tele ma nezneistí. Viem, že vyzerám dobre a že sa chlapi na mňa radi pozerajú. Mám na sebe čierne tielko a krátke legíny, no a... čierne tenisky. Teraz, keď mám na sebe obťahnuté oblečenie a nahé nohy, som vystavená na obdiv ešte viac.

„To, čo vidíte, je obal,“ poviem vážne do mikrofónu. „Náhoda genetiky.“

„A aký talent si nám prišla ukázať?“ uchechtne sa.

„Tanec.“

„Aký druh?“

„Nechodila som do nejakej školy alebo tak,“ myknem plecami a vyčarím takmer profi úsmev. Trénovala som ho

pred zrkadlom tak dlho, až sa začínam cítiť ako ten najfa-
lošnejší človek na svete.

Do rozhovoru sa primieša známa speváčka. „Čo by si
urobila s peniazmi, keby si vyhrala Megastar?“

„Viem, čo by som s nimi neurobila.“

„Takto nám hádam ešte nikto za tie roky neodpovedal.
Tak čo by si s nimi neurobila?“

„Neprefetovala by som ich,“ vyletí zo mňa, a aj keď ne-
šlo o vtip, ľudia sa smejú.

„Okej, javisko je tvoje,“ vyzve ma ten, ktorý so mnou
začal hovoriť ako prvý.

Stojím obklopená žiarou reflektorov a tichým šepo-
tom publika. Telo mám zarezané do obrysov jasu, strá-
ca sa v nekonečnom priestore, ktorý mám naplniť svojím
tancom a ak sa podarí aj emóciou. Pod obľúbenými čier-
nymi teniskami cítim mierne klzký povrch scény. V po-
slednej chvíli sa ich rozhodnem skopnúť z nôh.

Bosá predsa nikam neutečiem a ani sa nezabijem.
Je mi trochu zima na chodidlá, no zvyšok tela mám ako
v ohni. Srdce mi bije tak hlasno, až ten zvuk prevláda nad
hlasom rozumu, ktorý mi radí zutekať.

Porota sa črtá v temnote a pozorne sleduje každý môj
pohyb.

Zdvihnutým palcom naznačím zákulisiu, že môžu
spustiť hudbu.

Počujem prvé tóny piesne *Cruel World* od Phanto-
gram, moje telo sa začne pohybovať v synchronizácii
s každým taktom. Točím sa ako balerína v hracej skrinke.

Takmer sa usmejem, no do tohto druhu tanca sa ta-
ké niečo nehodí.

Keď sa začne spev, rozpúšťam si drdol. Dlhé vlasy mi
padajú na nahé ramená. Stiahne sa mi žalúdok a chuť na-
tiahnuť kútiky ma prechádza.

Vyslobodím ťa z tvojej biedy. Pretože ma ťaháš dole, miláčik. Kiežby som mohla povedať, že ma to mrzí. Ale to už mám za sebou, teraz ťa beriem von. Je to krutý, krutý svet. Kedysi som v ľuďoch videla krásu. No teraz vidím svaly a kosti. Vieš, že som ti nikdy nechcela ublížiť. Ale, prepáč, priateľ môj, toto je koniec, takto hovorím svoje zbohom...

Zmenou štýlu vyjadrujem stav svojho vnútorného sveta. S každým skokom, každým zahnutím a sklzom sa snažím ukázať, ako som na sebe makala. Telo je zvyknuté na pohyby za hranicami možností, na vykrútenia a otočky, no reakcia duše je nevyspytateľná.

V strede tanca sa pristihnem, že plačem, a keďže chcem vystúpenie dotiahnuť do konca, nepokúšam sa slzy zotrieť, nechám ich stekať po lícach, do výstrihu, na pódium. Ako sa točím, lietajú okolo mňa ako slaný dážď spolu s vlasmi, ktoré mi švihajú okolo hlavy.

Som slobodná a zároveň zraniteľná. Odvážim sa pozrieť na porotu, ktorá už odrazu nie je zahalená v temnote. V ich pohľadoch vidím otrasenú odozvu, ich reakciu na to, čo práve prežívam. *Kurva, neľutujte ma.* Viem, že to bol pôvodný plán, odhaliť srdcervúci príbeh a potom postúpiť. Ale vtedy som nevedela, že srdcervúci príbeh rozpoviem tancom, nie slovami.

Blíži sa koniec piesne a ja sa staviam do pôvodnej polohy, akoby som sa vracala v čase. Točím sa ako balerína, no v protismere hodinových ručičiek. Keď hudba doznieva, s posledným taktom tvrdo padám k zemi ako mŕtva, mám pritom zavreté oči. Ten pohyb je naplánovaný, no v mojej novej detskej izbe ma nik nepripravil na to, že sa moja duša pri dopade na javisko rozbije na milión kuskov. Cítim svoj pot a chlad.

Priestor okolo mňa napĺňa ticho, ako keď niekomu

vyrazíte dych, a ja sa až teraz odvážim poriadne nadýchnuť. Po chvíli, ktorá sa zdá ako večnosť, zaznie búrlivý potlesk. Naozaj sa im to páčilo, alebo tleskajú mojej odvahe zrútiť sa pred očami toľkých ľudí?

Srdce mi bije pomalšie, no jeho tóny sú jasnejšie. Keď sa pozviecham a konečne otvorím oči, v sprievode ovácií na mňa vybuchuje farebný dážď. Keď mi podávajú vstupenku do finále, na líkach cítim vlhko, určite mi na nich svietia čierne stopy po lacnej maskare a ja nič nechápem.

Môj príbeh sa mal uzavrieť, no akoby sa ešte väčšmi otvoril. Akoby temnota, čo ma už roky obklopuje, získala nový význam. Namiesto prázdnoty sa vo mne rozlieva krehký pocit, ktorý som v sebe systematicky zažíva pochovávala. Stojím za niečo.

Odrazu ma neprenasleduje túžba zomrieť, ale túžba žiť, a to je ešte desivejšie. Naplánované zomieranie je predsa jednoduchšie ako naplánované žitie. V živote sa na rozdiel od smrti môže pokaziť oveľa viac vecí. Je divné sledovať, ako všetci tleskajú okraju spoločnosti, ktorý sa na necelé dve minúty stal jej stredobodom.

Šou musí pokračovať.

1. kapitola

Dafné

Nepoučiteľná a slepá láska!

Je nahovno, keď sa odrazu počas hodiny v plnej triede ľudí strhnem, lebo mám pocit, že ma niekto ťahá za vlasy. Alebo keď mi spolužiačka chce dať vlas preč z ruky, vyhodnotím pohyb ako bitku a stiahnem sa ako ustráchané dievčatko. O tom, že neznášam pohľad na zápästia a predstavujem si, ako krvácajú a nedokážem to zastaviť, radšej nikomu nehovorím. Ani svojej terapeutke. Nechodím k nej preto, lebo by som bola vyslovene cvok, ale preto, že by som sa podľa úradníčky scvokla, keby som k nej nechodila.

Bývam tak ďaleko od strigy, a predsa nado mnou visí ako tieň. Rovnako ako veci, ktoré sa stali v jej dome. Síce som odtiaľ odišla, no to miesto nikdy neodišlo zo mňa.

Navyše som si myslela, že mi nebude chýbať... no opak je pravdou a ja sa za to NENÁVIDÍM. Nie JU, ale SEBA. Nezaslúži si moju lásku, ale emócie si človek nevyberie.

Keď sa mi nevkráda do mysle ona, zapíňa ju mama. Nebojovala o mňa, nikdy som pre ňu nepredstavovala niekoho, bez koho nevie žiť. Ona chce iný druh lásky, či ju však nájde pri Patrikovi? Naletela mu! Aj on potrebuje matku, napriek faktu, že s toľkým sebavedomím a chlad-

nokrvnosťou predáva samovraždu na splátky. Nepoučiteľná a slepá láska!

Mama o mňa ani náznakom nebojovala, s radosťou ma prenechala otcovi, hoci krátko pred krvavým masakrom v striginom dome prišiel po mňa Patrik. Až neskôr som pochopila, že im dvom vôbec nešlo o mňa.

Keď som s mamou prvýkrát po odchode zo Senca tajne volala, spýtala som sa na Pepkyho. Masaker v mojej izbe prežil, ale čo sa s ním stalo, som netušila.

„Čo ťa je po ňom?“ zatiehla. „Nech ťa taký feták netrápi.“

„Je to mladý chalan, ktorý sa stretol so zlými ľuďmi,“ zaškripala som zubami. Narážku na jej aktuálneho nabijaka ako vždy nepochopila.

Napokon však odpovedala, asi aby mala od mňa svätý pokoj. „Je na liečení, to je všetko, čo viem. Mali ho zavrieť, klamára sprostého. Natáral o mojom Paťovi na polícii samé hlúposti. Vraj rozváža drogy taxíkom! Pritom môj Paťko drie ako kôň. Má samé nočné, lebo vtedy ako taxikár zarobí viac. Aj kvôli tomu sa sotva vidíme, keďže ja pracujem cez deň.“

„Našla si si prácu?“ prerušila som ju.

„Ále, občas odnesiem niekomu balík, keď má Patrik toho veľa alebo sa potrebuje vyspať, inak sa starám o domácnosť.“

„Aký balík?“

„No normálne, balík. Nevypytuj sa sprosté otázky.“

„A babka? Ako sa má?“

„Nepovedala som ti, že sa nemáš pýtať sprosté otázky? Povedz, čo vlastne chceš? Tak trochu sa ponáhľam.“

Nedostala som zo seba, že som ju chcela počuť, lebo ona evidentne mňa nie.

„Jasné, choď.“

Položila bez akéhokoľvek pozdravu.

2.

kapitola

Viktor

Zneužil som jeho lásku. Zaslúžil by som si trest.

Prvá láska je v určitom zmysle ako búrka. Zasiahne vás ako blesk, tlkot zamilovaného srdca znie ako hromobitie, nehovoriac o lejaku, ktorý sa nekontrolovateľne znesie vo vašom vnútri. Pocit búrlivej zamilovanosti vás premočí až do nitky, ledva sa vládzete nadýchnuť. No ako má všetko začiatok, musí mať aj koniec. I taká búrka emócií by mala raz ustať.

Buď ju v sebe neustále nosíte v podobe bleskov, alebo jednoducho postupne prehrmí.

Kiežby v mojom prípade išlo o druhú z možností. Jednoducho by prvá láska zmizla, akoby ani nikdy neexistovala, a zostala by z nej len spomienka.

Na dúhu po búrke čakám však márne. Ak sa aj nejaká zjavila, bola rovnako neuchopiteľná ako duša. Ešte nestálejšia je moja zlomená duša, ktorú sa snažím všemožne ukrývať za úsmev, v tom horšom prípade za arogantnosť, aby si nik z mojich blízkych nevšimol, aby v ňom ani len neskrslodozrenie, že, došľaka, neskonale a strašne trpím.

Nie sú to všeobecné táraniny o láske. Týkajú sa, žiaľ, mňa.

Cítim sa beznádejne, ako v pasci.

Boris mi raz povedal, že som ako more, že na mne pláva, že rád padá z bezpečia nafukovačky, aby sa vo mne topil, aj za cenu, že bude pod vodou pridlho. Chcel ma cítiť všade. Nielen na tele, ale aj v duši.

Kládol mi zvedavé otázky, ktoré som zahováral.

Chcel o mne vedieť všetko.

Odbíjal som ho ako tá najsilnejšia vlna. Nechcel som odpovedať. Nechcel som, aby ma spoznal, a ja som nechcel spoznať jeho.

Mal som si iba užiť. Mal byť mojím tajomstvom.

Ale ja som sa, došľaka, zamiloval.

No začalo to byť nebezpečné, keď sa do toho zamontovali moji obmedzení kamoši. Pritom v skutočnosti nie sú moji kamoši. Ide len o chalanov z telocvične, kam chodím boxovať. Okrem boxu nemám s nimi nič spoločné, hoci sa tvárim, že áno. Chodieval som na ich žúrky, kde do seba liali alkohol a pred dievčatami zo seba sypali sexistické poznámky.

Najradšej by som s boxom skončil, aby som ich už nevidel, no som v ňom úspešný a priveľa pre mňa znamená.

Prečo by som sa vzdával niečoho, čo mám rád? Iba preto, že je v klube hústka homofóbnych hlupákov? *Aj ty si hlupák*, šepká mi podvedomie.

Poslednýkrát udriem do boxovacieho mechu, dávam si dole rukavice a utieram sa do uteráka. Tvár a potom telo. Do uší mi prúdi DMX, jeho slová ryjú do živého: *No mám pocit, že som sám. Už som veľký chlapec, ale stále som nedospel. A stále to prežívam. Bolesť a rany. Nasávajú problémy ako dážď v špine. A viem! Len ja dokážem zastaviť dážď.*

Snáď si nikto nevšimol, že plačem. Dúfam, že nevydávam žiadne podozrivé zvuky. Keď sa počas tréningu zahĺ-

bim do myšlienok, dosť často sa mi stáva, že sa z nich nedokážem vyhrabať.

Poobzerám sa, no všetci sú zabratí do svojich činností. Makajú na sebe ako také stroje.

Hajzel číslo jeden, ktorý sa na Borisovi vybúril najviac, dvíha činky a obdivne sa pritom na seba pozerá v obrovskom zrkadle. Akoby nik dokonalejší ako on neexistoval. Telo má z nás všetkých v klube najlepšie, čo sa o jeho duši povedať nedá. To on inicioval Borisovo napadnutie.

Hajzel číslo dva robí kliky. Vydáva pritom čudesné zvuky, akoby to s niekým robil. Strasiem sa odporom. Nerať som sa na chate strhol zo spánku a počul ho z vedľajšej postele, ako trtká s dievčaťom, ktorého meno si na druhý deň nepamätal. To on Borisovi vynadal do viete-si-predstaviť-akých teplošov.

Hajzel číslo tri skáče cez švihadlo. To on zavolať jeho mame, aby ju upozornil, že sme u Sylvie na chate. Je z nich najznesiteľnejší, no podriaďuje sa hajzlovi číslo jeden a hajzlovi číslo dva, aby medzi nich zapadol.

Aj odo mňa sa očakávalo, že sa podriadim.

Odvrátim zrak. Nesmiem na žiadneho z nich zízať. Odkedy vedia, že som mal niečo s Borisom, sú podozrievaví. Boja sa, že vyštartujem aj po nich. Myslia si, že sa mi páčia všetci chalani, lebo to sa zrejme predpokladá. Keď je raz niekto homosexuál, tak sa mu jednoducho páči každý človek s penisom. Len heterosexuál je vyberavejší a nemusí brať na každé jedno dievča. Navyše si o mne myslia, že som bisexuál, takže neprieberčivý dvojnásobne. Korunovaná kravina.

Hoci som teraz oficiálne zadaný a chodím s dievčaťom, s babou, s ktorou som prišiel o panictvo, aj tak sú opatrní a v rovnakej miere uštipační. Čo keď znova dostanem chuť na chlapca? Keď sa vo mne nahromadia ne-

vybúrené hormóny ako naposledy? Čo ak si zoberiem na mušku ich?

Evidentne ničomu nerozumejú, alebo sa skôr tak veľmi boja o svoju mužnosť, ale ja ich nepresviedčam. Skúšal som to, no moje úsilie nedopadlo práve najlepšie. Ak im ukážem svoje skutočné ja, zničia ma. Šikanovali by ma ešte väčšmi ako doteraz a o zvyšok by sa postarala Borisova mama. Udala by ma na políciu za zneužitie jej syna.

Do očí sa mi rinú nové slzy. V minulosti som mal problémy s políciou a našim len pridávam starosti. Možno som naozaj zneužil jeho lásku a mali by ma potrestať, no moja sestrička... je vážne chorá a ona je teraz na prvom mieste.

Všetko spolu tak prekliato súvisí.

Aj keby som odišiel zo športového klubu a odpútal sa od nich, pripravím sa o príležitosť vyhrať súťaž a získať finančnú odmenu, ktorú by som mohol použiť na jej liečbu.

Nenamýšľam si, že môžem vyhrať, nejde o nespĺniteľný sen. V svojej váhovej kategórii mám skutočnú šancu.

Znova si prebehnem uterákom po tvári, otočím sa a mierim do správ. Na spotenom pleci mi však pristane ťažká ruka.

3.

kapitola

Viktor

Neznesiem, ako sa mi vysmieva.

Zaseknem sa uprostred pohybu, húževnaté pregíganie a divý tlkot srdca svedčia o skutočnosti, že som úplne neskamenel.

Neotočím sa celý, len hlavu... Hajzel číslo jeden. Ako to, že sa ma dotkol? Už sa nebojí, že sa nakazí? Jasný, že nedokáže vyčítať z mojich očí, čo si myslím, no aj tak dľaň stiahne, akoby sa popálil.

„Kámo, kam sa tak ponáhľaš? Myslel som, že si spolu zaboxujeme.“

„Idem navštíviť sestru.“ Nejdem ju navštíviť, na dnes sme sa nedohodli, vlastne sa nemocnici vyhýbam kvôli sestrinej neodbytnej zvedavosti, ale určite s nikým nepôjdem do ringu, keď tu dnes nie je tréner. Keď je v telocvični, ani jeden z nás si nedovolí robiť zakázané pohyby.

„A potom máš čo?“ vyzvedá.

„Mám sa stretnúť s frajerkou.“

„Kam idete?“

Došľaka, čo som na výsluchu? S nevôľou mu pravdivo odpoviem: „Máme sa stretnúť u mňa doma. Budeme kučkať niečo na Netflixe.“

Šelmovsky sa uškrnie a udrie ma päšťou do pleca. „Ty šťastný kanec! Ideš si s ňou...“ vydá zo seba pár ďalších slov, konkrétne vulgárnych pomenovaní sexu.

Neovládne sa a zaškripem zubami.

„No doriti,“ zachechce sa a potichu pokračuje, „potrebuješ poradiť ako na ňu? Nezabudol si, jak sa to robí s dievčatami, že?“ provokuje ma.

Moje nešťastné, nekonečne tmavé vnútro bez kúska slnka zaleje nenávisť, ktorá je toxickejšia ako jed – ten by sa dal z tela dostať von, ale očistiť dušu nie je vôbec jednoduché. Neznesiem, ako sa mi vysmieva, napriek tomu si to nechám.

Vo chvíli, keď otvorím ústa, prihrnú sa k nám hajzel číslo dva a hajzel číslo tri. „Čo riešite, debilovia?“ ozve sa jeden z nich, neviem ktorý, zahmlieva sa mi pred očami, taký som nahnevaný.

„Tutok Viki má rande so svojou frajírkou. Potreboval by voľajaké tipy ako... no však viete. Bunga wunga prci fr-ci,“ smeje sa ako odtrhnutý.

Nasadím kamenný výraz, vnútro vriem.

Predbiehajú sa jeden cez druhého, aby mi dali čo najviac tipov. Nechutnosti, ktoré by som nikdy v živote žiadnemu dievčaťu neurobil, ani keby ma skutočne priťahovalo.

Dostávam sa do fázy, keď ma vypne, a len prikyvujem. Myšlienkami zablúdím k Borisovi. Ako sa má? Je v poriadku? Bolia ho viac zlomeniny na tele alebo zlomené srdce? Mama mi o ňom nič nehovorí. Už nie. V novembri, keď sa stala nehoda, som dal jasne najavo, že ma nejaký cudzí chalan, ktorý jej vletel pod kolesá auta, nezaujíma. Hnusne som jej odvrkol, že ide o jej kraviny. Strach mi paralyzoval myseľ. Nechcel som počúvať detaily. Popieranie je oveľa jednoduchšie. Rozrevala sa.

Potom som zliezol do pivnice a hodiny búšil holými

rukami do vreca, krvácal som a trpel. Zaslúžene. Nedal pozor kvôli mne? Myslel na mňa? Chcel sa zabiť?

Po nejakom čase som niečo zachytil, keď sa rozpráva-
la s otcom v autodielni vo chvíli, keď bol pohrúžený do
práce. Vraj bol na vine Boris, tak to zhodnotila polícia.
Ona išla podľa predpisov, ale aj tak sa cíti hrozne.

Keď ma zbadala a zachytila môj zachmúrený pohľad,
ihneď zmĺkla. Zaujímalo ma, ako je na tom zdravotne, ale
nechcel som, aby mama vedela, že je pre mňa viac ako syn
fotrovho zákazníka, ktorému sme pred mesiacmi opravo-
vali auto. Pomáhal som otcovi, ktorý sa na mňa podchví-
ľou mračil, a dohovárал sám sebe, že je niekedy lepšie ne-
vedieť. Vymazať Borisa. Zabudnúť. Pre nás oboch je moje
riešenie najlepšie.

Z tranzu ma vytrháva niečie drgnutie. Pozerám sa na
troch hajzlov. Kým sem nezačali chodiť, všetko bolo v po-
riadku. Majiteľ klubu ich však nevyhodí, potrebuje ich
príspevky, respektíve sponzoring ich bohatých oteckov.

„... a potom sa s ňou trochu pomaznaj,“ povie hajzel
číslo tri.

„Čo si buzík?“ treskne hajzel číslo jeden naschvál, aby
mohol sledovať, ako a či zareagujem.

Nastane ticho.

Otvorím ústa, no nevydám ani hlásku.

Zasiahne hajzel číslo tri. „Baby to majú rady, neviem,
čo máš proti maznaniu, ty...“ Vydá zo seba nadávku.

„Doriti, vy maznáčikovia. Poďme do ringu, tam sa
s vami pomaznám,“ rehoce sa jednotka.

„Musím už ísť,“ vyjde zo mňa konečne niečo zmyslupl-
né a odoberiem sa do spŕch. Počujem ich, ako sa rehocú.
Ako som ich mohol na začiatku považovať za svojich ka-
mošov? Ako som sa mohol smiať na ich často sexistick-
ých a homofóbných vtipoch? Človek chce tak veľmi nie-

kam zapadnúť, tak veľmi spĺňať spoločenské normy, až zapredá sám seba.

Padá na mňa prúd horúcej vody, no nemám pocit, že by mi pomáhala. Nemám, došľaka, pocit, že by zo mňa zmývala vnútornú špinu. Nastavím tvár smerom k ružici, voda sa prelieva so slzami. Ruku zovriem v päšť a tresknem do obkladačiek, až jedna z nich praská. Cítim choré uvoľnenie, keď uvidím na koži krv. Vzápätí sa zháčim a rýchlo sa doumývam, aj keď to štípe.

Do šatne vojdem s uterákom omotaným okolo bedier. Telo mám vlhké, no ani si ho poriadne neutriem. Odrazu mám pocit, že musím odtiaľto vypadnúť. Nedokážem dýchať. Navyše úkosom vidím, ako hajzli mieria do sprchy. Nechcem počuť tie ich hlúpe vtipy o mydle a plieskaní uterákom.

Rýchlo sa obliekam a potom vybieham do zimy. V telefóne si nájdem niekoľko správ na WhatsAppe.

Saška: *Mamina mi nechce dovoliť ísť na tvoju stužkovú! Vraj je pre mňa nebezpečné tam byť. Zdá sa mi, že je posadnutá rôznymi baktériami a vírusmi. A potom povedala, citujem: Bude tam banda opitých stredoškolákov. Nie je to práve najvhodnejšie pre dvanásťročnú dievča. Vieš si predstaviť, ako sa tvárila. Na to som jej povedala, že alkohol dezinfikuje a zabíja baktérie. Keby ma tak veľmi neľutovala a neľúbila, aj by na mňa vybuchla. Pohovoríš si s ňou? Prosím, prosím! PS: Kedy konečne za mnou prídeš?*

Laura: *Už sa na teba teším!*

Pod textom svieti fotka mojej frajerky Laury, na ktorej vyzerá ako mimozemšťan. Síce krásny mimozemšťan,

ale predsa. Vlasy má až neprirodzene rovné, ústa príliš našpúlené a na viečkach čierne linky, vďaka ktorým vyzerá ako faraónka. Mŕtva faraónka. Pleť má vďaka filtru bledú ako mlieko.

Mamina: *Vyhovor Saške ten nápad s tvojou stužkovou. Nepodporuj ju v tom.*

Prosím ťa.

Idem ešte nakúpiť. Vrátim sa až večer.

Kráčam smerom domov a ťukám do mobilu. Krásu miesta, kde bývame, už ani nevnímam. Krajina nádherne prikrytá snehom mi je ukradnutá. Vzduch, ktorý dýcham, mi je ukradnutý.

Ja: *Mama má pravdu, bude tam banda opitých stredoškolákov. A navyše... nepôjdem ani ja, nebolo by divné, keby si sa tam objavila?*

Ja: *Hotovo.*

Nič viac mame neodpíšem.

Mamina: *Nečakala som, že budeš stáť na mojej strane.*

Ja: *Nejdem tam.*

Mamina: *Kam?*

Ja: *No na stužkovú.*

Mamina: *Viem, že sa so mnou odmietaš zhovárať takmer o všetkom, ale o tvojej stužkovej si pohovoríme!*

Laura: *Si tu? Viem, že Facebook je totálne out, ale odkedy sme sa dali prvého novembra znova dokopy, síce narýchlo a po telefóne, podotýkam... Ale, podrž sa, naša zmena statusu má skoro 500 lajkov!*

Laura: *Halooo!?*

Ja:...

...

...

Čo jej mám, došľaka, napísať?

Ja: *Super. Teším sa na večer.*

Laura: *Aj jaaa. Posielam pusu. Ostatné až osobne ;)*

Až osobne. Preglgnem a ešte vlhké vlasy si prehrabnem prstami. Aj keď ma v určitých chvíľach prepadne myšlienka, že by smrť na zápal mozgových blán alebo pľúc mohla predstavovať vykúpenie, hlavne nech nemusím čeliť životu, aj tak siahnem do tašky, ktorú mám prehodenu cez plece, a z bočného vrecka vyhrabem čiapku.

V klube pretváрку ako-tak zvládam, ale čo pri Laure? Mal som ísť s ňou von, tam by na mňa nenalievala, lenže ako inak ju mám presvedčiť, že jej frajer je nudný lakomý domased, ktorý ju nikam nechce zobrať? Ako jej vštepiť do hlavy nápad, aby ma nechala? Ten blbý status na Facebooku som potreboval, aby zranil Borisa. Aby si uvedomil, že nemôžeme byť spolu. Nie v tomto svete!